

ХРИСТИЯНСКА ЗАЩИТА

Органъ на Епархийското Свещеническо Братство „Св. Царъ Борисъ“ въ Варненската и Преславска Епархия
ЗА РЕЛИГИЯ, ПРОСВѢТА И ОБЩЕСТВЕНЪ ЖИВОТЪ

Годишенъ абонаментъ 20 лв. предплатени.
Отдѣленъ брой струва 1 левъ.

ИЗЛИЗА 2 ПЪТИ МЕСЕЧНО.

За обявления се плаща по споразумение.

Протоиерей П. Икономовъ.

Не съ война.

Не отдавна великиятъ английски държавникъ и пръвъ лордъ на адмиралтейството г. Чърчилъ подкани всички неутрални държави да грабнатъ оръжието и присъединявайки се къмъ демократичнитъ държави да обявятъ война на . . . войната. Тази идея, — че войната ще се изкорени съ война, е чиста софистика, която, обаче, може да внесе смутъ и съблазнь въ душата на много честни хора.

Тя ми напомни заменития откъслекъ отъ романа на Достоевски — разговора между Иванъ Карамазовъ и братъ му Альошка. Иванъ разказва на брата си за случката съ единъ чифликчия, който насъскалъ цѣла хайка ловджийски кучета върху едно дете, чията вина била тая, че ударило кучето на чифликчията. Детето било разкъсано . . . Сърдцераздирателниятъ разказъ на Ивана Карамазовъ завършва съ питанката: „Е . . . какъ ти се струва? Нравственото чувство на християнина не иска ли отмъщение? Чифликчията не трѣбва ли и той да бжде застрелянъ? Отговоръ, Альошка!“ . . .

— Да, да бжде застрелянъ! промълвилъ изплашенъ Альошка съ бледа усмивка и силно смутенъ, повдигайки очи къмъ Ивана.

— Браво! — извикалъ Иванъ. Ако и ти, добриятъ, умниятъ, кроткиятъ, казвашъ това, тогава . . . ! Е, Альошка Карамазовъ, виждашъ ли какво дяволче е седнало на сърдцето ти?!

Смисълътъ на този разговоръ е, че злото не може да се лѣкува по пжтя на инстинкта за отмъщение и нито по нормитъ на углавното право, въ основитъ на които лежи инстинктътъ за отмъщение, при все, че то е издигнато до стъпалото на принципъ за нравствена отплата. Злото съ зло не може да се лѣкува, иначе никога не ще излеземъ отъ омагьосания кръгъ на отмъщението. Ще се ангажираме въ нескончаема и изтрѣбителна война, която ще свърши, следъ като последниятъ човѣкъ ще бжде обесенъ на последното дърво, останало по лицето на земята . . .

Това твърдение не е просто плодъ на една диалектична игра на думи. Историята ни дава много примѣри изъ живота на първобитнитъ народи, които веднажъ ангажирали се въ отмъстителна война, не сж слагали оръ-

жието си, до като последниятъ човѣкъ отъ тѣхнитъ редици не падне съ прѣснатъ черепъ на земята.

Ето колко е опасна чисто софистическата идея на г. Чърчилъ, която е могла да съблазни дори чистия умъ на кроткия и вѣрующъ Альошка. Несъмнено, за Достоевски проблема за борба съ злото отъ християнско гледище заслужава по-голъмо внимание и сериозно задълбочаване.

За щастие, неутралнитъ държави не се хванаха на подхвърлената имъ вждица. Не мина много време и въ Бѣлградъ се събраха 4 балкански държави да се справятъ съ новото положение. Срѣдъ голѣми мжнотии и търкания излѣзоха съ декларация: „Ние сме за миръ и неутралитетъ“. Какво по-хубаво отъ това? . . . „Пожелаваме въ най-скоро време да видимъ въ срѣдата си и Бѣлгария“. Прекрасно! Действително Бѣлгария е крепостта на Балканитъ. Безъ нея, — чуждитъ кореспонденти казаха, — декларацията на Балканското споразумение е лишена отъ съдържание. Или сж за миръ и разбирателство, — както заявиха, и тогава нѣма святи и неприкосновени граници, — или сж за отлагане на войната за запазване сегашнитъ граници. Ако ограбениятъ иска своето си и потиснатиятъ — свободата си, това не значи, че той иска война. Не! Мирътъ е най-хубавото нѣщо, но за да бжде траенъ, трѣбва да почива на справедливостъ. Диктатитъ, подписани подъ оръдейни гърмежи, никога не сж били справедливи и най-зле сж разрешавали спорнитъ въпроси. Лоялното поведение на Бѣлгария спрямо съседитъ ѝ и воюващитъ поразява. Ние спечелихме симпатиитъ на всички разумни миролюбци. На стореното ни зло не ще отговоримъ съ зло. Водихме две войни и знаемъ що значи война и що носи тя. Бѣлгария е съ свободно развързани ръце и очаква осъществяването на най-скромнитъ си искания за хлѣбъ и въздухъ, обаче не съ оръжие.

Бѣлгария е здрава, млада и силна нация. Мисля, че това го знаятъ и нашитъ съседи, тъй като не веднажъ го писаха и подчерхаха чуждитъ вестници „Танъ“, „Матенъ“, „Лйовъръ“, „Време“, „Фолкъ ундъ Райхъ“, „Франкфуртеръ Цайтунгъ“ и др.

3-й мартъ.

(Мисли).

Този е денътъ на освобождението ни отъ политическото робство подъ турцитъ. Преди това наше освобождение бѣлгарскиятъ православенъ народъ нѣмаше въ всички краища на своето отечество свободата да си строи храмове високо надъ земята. Нему съ голѣми мжки се позволяваше да се събира на обществено богослужение въ подземни черкви, на които само покривитъ можеше да се виждатъ надъ земята (сегашната катедрална черква въ Русе и мн. др.) или въ параклиси, тѣсни, ниски, мрачни. Не бѣха многобройни градоветъ и селата, въ които бѣха оцѣлѣли или пъкъ по-късно построени нови величествени за времето си храмове. Следъ освобождението отъ робството бѣлгарскиятъ народъ си построи въ градове и села хубави въ всѣко отношение църкви. Освободихме се отъ притѣсненията на турската власт да се криемъ въ подземия за молитва. Добихме свободата да строимъ църкви въ центроветъ на населенитъ мѣста, на най-високото мѣсто въ града или селото. Цѣлокупниятъ бѣлгарски народъ въ това отношение направи нѣщо величествено: за споменъ на освобождението си той построи храма — паметникъ „Св. Александъръ Невски“ въ центъра на най-хубавото мѣсто на своята столица. Но покрай тия свободи, мнозина бѣлгарски синове се почувстваха свободни и отъ нуждата да посещаватъ своитъ православни храмове, дето да въздаватъ слава и благодарение на Господа за скжпо спечелената духовна и политическа свобода на своето отечество — поне еднажъ въ годината, на 3-й мартъ . . .

До освобождението ни въ нашитъ килийни и други училища, до колкото ги имаше, основнитъ науки, които се преподаваха тамъ, бѣха катехизисъ богослужение, църковна (библейска) история, славянски прочитъ (наустница—псалтирь), четене, писане, смѣтане, земеописание . . . Освобождението ни донесе свободата да си построимъ хубави, хигиенични, просторни и въ всѣко отношение удобни училища. При тия възможности, които свободата ни донесе по отношение на народното образование, ние се сдобихме съ подготовена научно учители-възпитатели. Разшириха се програмитъ на училищата ни прекомѣрно: свободата бѣше неограничена. Това разширение се прострѣ до тамъ, че не остави мѣсто въ училищнитъ програми за възпитанието на младежта ни. А религиозното обучение и възпитание се замѣни съ рѣшаване на задачи изъ областта на картоиграчеството и таблоиграчеството. Въ учебника по алгебра за седми класъ на срѣднитъ училища, въ отдѣла „Вѣроятности“ има поставени много задачи като тия. 1) Изъ едно тесте отъ 52 карти за игра изтегляме една карта. Колко голѣма е вѣроятността, че тая карта ще бжде: а) купа; б) фигура? — 2) Колко голѣма е вѣроятността, че при първо хвърляне на два зара ще получимъ: Сборъ 5? Две еднаки числа? Две

четни числа? Две нечетни числа? — 3) Отъ 32 карти за игра изтегляме на веднажъ две карти. Каква е вѣроятността, че тия две карти сж: Едно асо и една фигура? Една фигура и една бройка? Две фигури? Две фигури каро? — Такива задачи има много. И вашето дете, което до седми класъ на гимназията може да е виждало и чувало нѣщо за игра на карти и табли, но не е знаело зарове, аса, купи, каро и пр., сега ще трѣбва да научи колко биватъ картитъ за игра, какви сж цѣтветѣ имъ, фигуритъ имъ и пр. Зашото безъ тия „основни“ познания по картоиграчеството не ще може да реши задачитъ отъ алгебрата . . . Не се чудете, прочее, ако единъ денъ синъ ви изкаже желанието „да ви натупа“ на карти или на една табла. А само синъ ви ли? А дъщеря ви, а снаха ви, а съпругата ви не се ли събиратъ често ту у една ту у друга приятелка да поиграятъ покеръ или другъ видъ игра на карти? А само поиграватъ ли тѣ тамъ или и проиграватъ понѣкога доста чувствителни за бюджета ви суми?

Наистина скжпо струва нашето освобождение отъ робството . . . Но не по-малко скжпа започна да става и свободата ни днесъ . . .

Освобождението ни надари съ възможности неограничени въ нашето лично усъвършенствуване и напредѣкъ въ всички области на науката, изкуствата, сръчноститъ, техниката и пр. Всѣко надарено и трудолюбиво бѣлгарско дете може да стане митрополитъ, професоръ, генералъ, министъръ, дипломатъ, ученъ откривателъ, именитъ пѣвецъ или музикантъ, композиторъ и пр. Но колцина бѣлгарски синове използватъ свободата, за да се откажатъ отъ всѣка грижа за духовно усъвършенствуване и да се ограничатъ само въ трудове и грижи за трупане материални блага, които не умѣятъ да използватъ разумно за полза на ближнитъ и отечеството си?

свещ. Ст. п. Юрдановъ.

СЕКТИ.

I.

Що е Църква? Зданието въ което вѣрващитъ се събиратъ да се молятъ.

— Кжде отивашъ?

— На Църква.

То е и храмъ. Църквата е Божия храмъ: На старославянски „храмина“ значи стая. Но църква има и друго значение: то не е само храмъ, а и онова, което се събира въ храма на молитва, сбора на вѣрващитъ, всички правилно вѣрващи — Православната Църква.

II.

Цървата си има задачи и срѣдства за постигането имъ. Първата ѝ задача е **личността**. Човѣшката личностъ е най-голъмата ценностъ на земята. Църквата я издига още по-високо, приравнява я почти до ангелитъ и я насочва доря къмъ Бога: бждете съвършени както е съвършенъ нашиятъ небесенъ Отецъ.

Втората ѝ задача е съвършеното общество.

— Тамъ дето сте събрани двама или трима въ Моё име, тамъ съмъ и азъ помежду ви.

Това е начало на свято общество. Идеална личностъ и свято общество.

III.

Църквата е организъмъ. Съставенъ отъ живи клетки—хора съ стремѣжъ къмъ съвършенство. Съ корени — Евангелската нравственостъ. И съ плодове — християнски добродетели.

Какво сж тогава сектитѣ?

Сухи клоне, болестъ на организма, туморъ въ стомаха, чуждо непотрѣбно, пакостно тѣло въ организма. Отъ гледище на църква и църковност, сектата, образувана вътре въ организма или придошла отвънъ, е все болестъ.

IV.

Болестъта на организма е болестъ на клетката, изгубила връзка съ тѣлото, излишна за него. Какво прави човѣшкиятъ организмъ въ подобни случаи? Стреми се да изхвърли чуждото тѣло, да се освободи отъ непотрѣбното мъртвило. Надвие ли тѣлото — болестъта е излѣкувана. Слабъ ли се окаже организмътъ, за да се бори съ мъртвитѣ клетки въ себе си — настѣпватъ усложнения и смъртъ. Духовната мощъ на Църквата е нейното здраво учение. То е единствено, непоклатно, вѣчно. Има си и съкратена формула: „Символа на вѣрата“. Сектантинътъ не признава „Символа на вѣрата“.

V.

Хората живѣятъ съ символи. Тѣ ги носятъ по шапкитѣ си и ги наричатъ кокарди, по рамѣнетѣ си и ги наричатъ пагони, по гърдитѣ си и ги назоваватъ кръстове, по прѣститѣ си и ги казватъ прѣстени. Символъ е знамето, свастиката, сърпъ и чукъ. Символи сж нашитѣ погледи, нашитѣ недоизказани мисли, изразътъ на лицето ни. Има и словесни символи—притчи, поговорки, пословици, басни. Библията е пълна съ символизъмъ.

VI.

Като отхвърли „Символа на вѣрата“, сектантинътъ остана безъ ръководство при тълкуване и разбиране на Св. Писание. Слѣпецътъ трѣгналъ да издирва скжпоценни камъни. Сектантинътъ събира около себе си и други, за да имъ тълкува Библията: слѣпецътъ води слѣпеца.

Библията разказва, какъ Мойсей избавилъ евреитѣ отъ египетското робство. При тоя случай той имъ създалъ празникъ — нарекулъ го сжботна почивка. Съединилъ помена за избавлението съ нуждната всѣкому почивка. Направилъ народенъ празникъ, день на свободата. Мойсей билъ мждрецъ.

Сектантинътъ отворилъ Библията, прочелъ това мѣсто и рекълъ: „Сгрѣшили сж православнитѣ църковници, че наредили недѣлята за празникъ и почивка. Богъ наредилъ сж-

Протонерей Дим. Андреевъ.

Народни врагове.

Тѣ не сж чужди хора. Тѣ сж наши българи. Ние ги знаемъ. Незабелязано тѣ рушатъ устоитѣ на държава и църква. Злосторници сж. Тайно и подло тѣ крадешкомъ внасятъ мрачни тонове всрѣдъ добрия ни български народъ. Изненадваще действуватъ тѣ. Тѣ дебнатъ народния ни корабъ, когато той минава край опасни подводни скали и крути житейски завои. Използуватъ всѣка наша слабостъ и външна напасть.

Думата е за религиознитѣ секти и тѣхнитѣ водачи—рицари на тъмнината и преднамѣренитѣ сатанински замисли. Много е патила България отъ тѣхъ въ миналото. На тѣхната информация дължимъ до голѣма степенъ лошото реноме, което се дочува понѣкога отъ странство. Тѣ сж нѣщо като шпиони.

Последнитѣ години България (почти всѣки градъ и по-голѣмо село) приюти нѣкакви си „петдесетници“, „баптисти“, „адвентисти“. Нова България ще трѣбва да знае какво представляватъ тѣ, какво учатъ и какво целятъ.

Накратко казано, всички сж нѣкакви новомодни християни, миловидни на гледъ, шепнатъ омайно и работятъ тайно. Една обща работа се върши—разединение на народа. Една централа дирижира всички. Една каса плаща по мистериозенъ валютенъ пжтъ чрезъ агентуритѣ Хамбургъ, Лондонъ, Женева, Копенхагенъ, Берлинъ, Парижъ, Чикаго, Нюйоркъ и др.

Но, нека започнемъ подредъ.

Каква е историята напр. на „петдесетниците“?

Тя е кратка. Въ Женева преди 400 години се явява испанскиятъ лѣкаръ Серветъ. Свободомислящъ човѣкъ. Замислюва голѣма работа — да събори всичко старо: строй, съловия, царизъмъ, папизъмъ и пр. Понеже смѣта, че религията е торна почва и въ нея може да манипулира всѣки, Серветъ влиза въ борба съ протестантския реформаторъ Калвинъ на религиозна почва. Въ своето прословуто срѣдновѣковно свободомислие, ужъ ратникъ на религиозна почва, прокарвалъ своитѣ собствени стремежи за нѣкакъвъ новъ порядъкъ въ свѣта. Народътъ не го разбралъ. Калвинъ, който е билъ по-ясенъ, успѣлъ да го победи и изложи. Изгорили го. Нѣкои отъ неговитѣ по-вѣрни хора забѣгнали въ Полша и Унгария. На двама отъ тѣхъ се удало да се задържатъ въ полския градъ Рахау. Следъ сто години (XVII в.) ги виждаме въ Аме-

ботата да бжде празникъ. Макаръ това да е еврейски народенъ празникъ и макаръ ние да не сме били въ Египетъ и да не сме минавали червеното море, и ние сме длъжни да празнуваме сжботата. Тия хора вирѣятъ и въ България. Има ги и въ Варна. Наричатъ ги сжботяни.

Ab. Alba.

рика като оформено религиозно общество—секта. Тамъ сж и до днесъ. Тамъ имъ е централата.

Какво е учението имъ накратко?

Нищо не трѣбва да приемашъ за истина, щомъ не го разбирашъ. Не си видѣлъ, не си провѣрилъ самъ—не вѣрвай. Само разумътъ трѣбва да те ръководи. Рационализъмъ. . . Христосъ не е Богъ. Христосъ е само религиозенъ учителъ. Той е само божественъ—божествена сила и божествено прославление. Св. Духъ не е Богъ, а само божественъ — божествено прославление. Никакъвъ троиченъ Богъ. Единъ е Отецътъ и Богътъ. Христосъ е само просвѣтилъ хората съ своето учение. Духъ свети продължава да озарява човѣка за да разбира това Христово учение. Христосъ нѣма никаква друга мисия. Изкупление човѣшко нѣма. Първороденъ грѣхъ нѣма. Никакви улеснителни срѣдства—религиозни таинства и обряди не сж нуждни. Човѣкътъ умира поради своитѣ грѣхове. Само Богъ единствено съ Своята сила, наречена Св. Духъ, ни озарява пжтъ за спасението. — Въ живота ще следва да зацари равенство и свобода. Пълно равенство—и имотно, и съсловно, и духовно. . . Културнитѣ придобивки сж пагубни за душата. Трѣбва да се догонва само хората да станатъ кротки, равни, обезвредени (сжщински овце, б. н.). За това е нуждна молитва до забрава (петдесетниците падатъ въ трансъ изкуствено и чакатъ щастливия случай Духъ Светий да ги посети, б. н.).

Понеже тѣ отричатъ Св. Троица, истинското имъ име е „унитари“—противотроицисти. У насъ, въ България, тѣ сж опростили това срѣдновѣковно учение и име подъ надслова „евангелисти“. Всѣкжде у насъ тѣ представляватъ група отъ жалки мжже, жени, чакащи по пжтъ на турскитѣ дервиши, следъ дълго да забрава въртене и трансово падане, съ запнени уста и помжтенъ погледъ, да получатъ небесната милость. Свещенна простота!

Не сме казали още всичко за петдесетниците. . . Да не се помисли, че тѣ сж кротки като агънца. За съжаление, историята имъ е черна. Тѣ сж сторили зло. Тѣ родиха баптиститѣ. А последнитѣ сж духовни анархисти.

Ето и тѣхната история и учение. — Протестатори по начало, тѣ сж религиозно свободна буйна отклонка отъ петдесетниците. Безспорно, като тѣхъ рационалисти. . . Мечтата имъ е, да станатъ свободни въ всѣко отношение. И обществено. . . дори съ цената на произволъ и насилие. Пълно равенство. . . Този животъ, този строй и порядки не имъ се харесватъ. Искатъ новъ животъ, ново царство на земята. И за това тѣ искатъ отъ своитѣ последователи, въ знакъ на скжсване съ досегашното разбиране, като главно условие — прекръщаване видимо. . . съ вода.

Отъ тука и името имъ — баптисти — анабаптисти — прекръщенци.

Тази секта се е появила въ Саксония въ времето, когато Лютеръ съ своя другаръ Карлсдадъ въ Вербургския замъкъ провеждали своитѣ реформаторски искания. Баптиститѣ настойчиво искали нѣща неестествени за живота човѣшки. Лютеръ почналъ горещъ споръ съ тѣхъ, като ги наричалъ „изчадия на ада“. Дълго се е борилъ. Проклелъ ги е. Прогонени съ насилие, тѣ се прѣселили изъ цѣла Германия и почнали да вълнуватъ народа. За тѣхненъ водачъ застава нѣкой си Тома Мюнцеръ, човѣкъ талантливъ, енергиченъ и увлѣкателно красноречивъ. Краенъ мечтателъ до фанатизъмъ, той е мразилъ не само хората, но и въобще свѣта. Песимистъ. . . Сдружилъ се съ германскитѣ възстаници, по-зли отъ него, Гуттенъ и Зиккингенъ. Отпочнала се борба. Насѣквали селенитѣ противъ чифликчиитѣ и князетѣ. Възстанието било потушено следъ убиването на баптиста Мюнцеръ. Баптиститѣ се прехвърлили въ Холандия, Швейцария и западнитѣ Германски покрайнини. Шайката имъ се състояла отъ хора прости, необразовани, занаятчии, странствуващи комедианти и скитници. Единъ отъ тѣхъ—Иоханъ Бокгольдъ, шивачъ—се промѣкналъ въ гр. Мюнстеръ съ своитѣ другари, разбунтувалъ народа противъ мѣстния епископъ и успѣлъ да го изгони. Обявилъ се за князъ на новия „Сионъ“ — „царъ на вселената“ и изпратилъ своитѣ другари „28 апостоли“ да бунтуватъ и покорятъ и други градове и народи. Мюнстеръ билъ обявенъ за „новъ Иерусалимъ“—столица на новото царство. Премахнала се разликата между бедни и богати, учени и прости. Имотитѣ на заможнитѣ хора били разграбени и дадени въ общо достояние. Заедно съ това била призната и общността на женитѣ. Всички тѣзи издевателства станали скоро, обаче, причина щото да настѣпи краятъ на царя на новия „Сионъ“. Иоханъ билъ убитъ отъ гражданитѣ. Подело се ново гонение и бѣгство всрѣдъ баптиститѣ. Разпрѣснали се по четиритѣхъ краища на свѣта. Нѣкой си разпопенъ католишки свещеникъ, по име Симонъ Мемнонъ, станалъ междуременно баптистъ, отъново ги събира около себе си. Подредилъ и доста логично обосновалъ учението на баптиститѣ, въвелъ нѣкои новизми (напр. обряда умиване на краката имъ) и до нѣкжде смекчилъ крайниятъ баптиски анархизъмъ. За това днесъ баптиститѣ сж известни въ външния свѣтъ подъ името „мемнонисти“.

Излагайки всичко това, долавямъ ропота и заканитъ на петдесетниците и баптиститѣ. Но нека подчертая, че това е суха история. Тѣхна. . . Историята е кълбо. Не се знае участъта и на нашитѣ баптисти. Тъмни човѣшки патила и заблуди!

Българийо, хубава си татковина наша, но си многострадална арена на слободии! До кога ще се трупа още сметъ на народното ти буннище? (Следва)

Константинъ Величковъ.

Дѣдо Димитъръ.

Софрата бѣше сложена за пладнѣ, и дѣдо Димитъръ бѣше седналъ на мѣстото си и чакаше да дойдатъ синъ му и снаха му за да ядатъ.

Бѣха петрови пости. Дѣдо Димитъръ не бѣше турналъ хапка въ устата си отъ заранѣта и остритѣ върхове на две червени чушки, които се подаваха изъ паницата съ фасулевата чорба, гдѣличкаха още повече гладътъ му, а синътъ и снахата не идѣха.

Искаше му се да посѣгне, като ги гледаше, но надвиваше скоро на желанието си и решаваше се да чака. Не се слажда пустото ядене, когато не седнатъ на софрата всички, така се напѣлватъ и очитѣ, и сърд-

цето. Той се задоволяваше да помѣмре въ жбитѣ си, поклатѣше главата си, изхокнѣше, и, за да забрави гладътъ, замислѣше се въ нѣкоя дневна работа или се захласнѣше въ дворътъ, въ кокошкитѣ, които се разхождаха по него, въ чешмата, която шуртѣше, въ овошкитѣ, надвиснали отъ „плодъ“, които му наумѣваха ония далечни времена, когато ги бѣше садилъ.

Най-сетне покачи се синъ му изъ стѣлбата и булката се подаде следъ малко отъ една стая.

Дядо Димитъръ ги изгледа сърдито. „И това не е било! Седналъ съмъ тука и ви чакамъ, а вие не искате и да знаете“.

Младитѣ се извиниха, както можеха. Единъ търговецъ дошълъ на дюгения и задържалъ синътъ, а булката приспивала детето.

Яденето се привършваше, когато една слугиня излѣзе отъ една стая, като носѣше нѣщо скрито подъ шарената си престилка. Дѣдо Димитъръ я съгледа и се вторачи подозрително въ нея. Тя си бѣше обърнала лицето на другата страна и гледаше да мине безъ да я съгледатъ.

— Я ми кажи, що носишъ подъ престилката си, каза ѝ той, тъкмо когато се готвѣше да слезе по стѣлбата.

Слугинята се спре, изчерви се до уши и смутено отговори, че носи пелени.

Младитѣ се спогледаха плахо, и синътъ побърза да каже:

— Какво пѣкъ ти, тате, спре момчето? Остави го да си върви по работата.

Дѣдо Димитъръ бѣше се взрелъ и изпитателното му око позна, че не прилича на пелени онова, което слугинята крие подъ престилката си и, безъ да обърне внимание на димитѣ на сина си, каза на слугинята:

— Не искамъ азъ да ме лъжатъ. Я ела тука. Това не сж пелени. Покажи да видимъ, какво носишъ.

Бедната слугинята не знаеше какво да прави, и обрѣщаше очитѣ си ту къмъ синътъ, ту къмъ снахата, за да ѝ дойдатъ на помощъ, но тѣ бѣха още по-смутени отъ нея.

И тая добра, осмѣли се да каже още веднажъ синътъ. Що била носила, нека носи, що ти влиза въ работата?

— Да ми бѣше казала правото да я не питамъ, възрази дѣдо Димитъръ безъ да сваля очитѣ си отъ слугинята, която се бѣше вдървила на мѣстото си. Да лъжешъ, да върнешъ просекъ, да не станешъ на

Църквата — възпитателен факторъ.

В историята на всеки народ има образи и примѣри, които винаги се иматъ предъ видъ въ процеса на националното възпитание. Отдѣлни исторически събития, имащи решаващо значение при изграждане сѣдбинитѣ на нѣкой народъ, сѣ записани най-грижливо и сѣ най-големѣ подробности се изучаватъ, а авторитѣ имъ се сочатъ за примѣръ и подражание. Такава е историческата истина.

Историята на българския народъ сѣщо не е лишена отъ такива образи и примѣри. Въ нея сѣ записани и най-грижливо се пазятъ редица важни исторически събития, на които българскиятъ народъ гледа като на святи моменти отъ своя националенъ животъ, а причинителитѣ на тия събития той е причислилъ къмъ сонма на националнитѣ си герои-светци. Тѣ сѣ станали толкова близки на сърцето на българина, че той никога не ще заличи отъ съзнанието си тѣхнитѣ свѣтли образи, защото тѣ сами сѣ своитѣ дѣла сѣ запечатали това въ душата му. Образитѣ на великитѣ му синове, като: св. св. Кирилъ и Методий, св. Климентъ Охридски, Теодосий Търновски и Патриархъ Евтимий, Паисий Хилендарски, Софроний Врачански, Левски, Ботевъ и Караджата и редица още творци на епохални събития въ българската история, вѣчно ще свѣтятъ надъ българския небосводъ, а дѣлата имъ ще служатъ като пѣтеводителъ на ония, които иматъ задължението да ръководятъ обществения животъ и да възпитаватъ народа си. Заради това сѣ създадени и националнитѣ празници. На тия празници по най-тържественъ начинъ и ясно се посочватъ личността и дѣлата на празнуемия. Така тѣ ставатъ примѣри и се използватъ като най-силно средство при възпитанието на народа. Така и трѣбва да бѣде.

Има обаче, въ българската история единъ факторъ, който е билъ и си остава основата, почвата, на която

сѣ израстнали и въ традициитѣ на който сѣ се възпитали ония, които създадоха велики дѣла. Тоя факторъ е народната българска православна църква. Тя е, която отъ покрѣстването на българитѣ при св. Царь Борисъ I и до днесъ е ръководила своя народъ и ревниво го е пазила отъ всякакви вънкашни посегателства. Тя е, която презъ вѣковното робство е окриляла, както квачката — своитѣ пилци — чадата си и стончески е понасяла ударитѣ на двата мощни врагове — турската политическа власт и грѣцката патриаршия. Тя и сега предпазва народа си отъ чужди посегателства и ревниво пази националното му и вѣрско единство. Тя добре е схващала своята роля на възпитателъ и, възпитавайки българския народъ въ духа на своитѣ традиции и нравствени принципи е създавала ония, които ние днесъ тачимъ като национални герои. И нейната роля и заслуга въ тоя дългъ процесъ на национално възпитание, който продължава близо единадесетъ вѣка, е именно тая, че тя е била добрата почва, на която сѣ израстнали и сѣ чийто благодатни сокове сѣ се кърмили велики български синове. И тъй както, ако и най-хубавото плодно дърво бѣде извадено отъ добра почва и се постави на неподходяща, лишена отъ жизнени сокове, не ще даде добри плодове, така и човѣкъ, лишень отъ принципи, които да го вдъхновяватъ, не би станалъ великъ и не би създавалъ велики дѣла. Щомъ е така народната ни православна българска църква заслужава да бѣде поставена на мѣстото, което ѝ подобава. Тя и сега, както и въ миналото е неизчерпаемъ изворъ на благодатни сокове, необходими при истинското възпитание. Остава ония, които иматъ грижата да възпитаватъ, да пожелаятъ и потърсятъ тия възпитателни средства и ги използватъ.

свещ. Ил. Георгиевъ.

Изъ живота на Епархията.

Негово Високопреосвещенство Епархийскиятъ ни Архиепѣръ св. Варненскиятъ и Преславски Митрополитъ Господинъ Господинъ Йосифъ на 3 декемврий 1939 година, въ сѣслужение съ нѣколко свещеници, извърши панихида въ лѣтното детско игрище „Княгиня Мария Луиза“ въ гр. Варна за успокоение душитѣ на загиналитѣ презъ войната 1916—1918 год. въ Добруджа офицери, подофицери и войници отъ 8 Варненски приморски полкъ.

По инициатива на Негово Високопреосвещенство, дружеството „Любовъ къмъ Родината“ е посадило въ двора на игрището дървчета-памятници на името на всички офицери, подофицери и войници отъ

8 Варненски приморски полкъ, паднали въ боеветѣ на добруджанския фронтъ. По случай осъществяването на тая инициатива, именно, се извърши панихидата.

Преди панихидата Негово Високопреосвещенство произнесе прочувствено слово за дълга ни да помнимъ и почитаме загиналитѣ за свободата на отечеството ни наши брата.

Следъ панихидата госпожица Ир. Саватинова, ръководителка на лѣтното детско игрище „Княгиня Мария Луиза“, произнесе следната речъ:

„Ваше Високопреосвещенство,

Благодаря отъ името на децата отъ тритѣ детски игрища въ града ни и отъ мое име преди всичко за

живото Ви участие въ живота на детскитѣ игрища, като вниквате въ крехкитѣ детски души и подпомагате съ своитѣ дѣла, думи и идеи за изграждане на благородни, високо нравствени, честни и добре съзнаващи своя родолюбивъ граждански дългъ бѣдещи граждани на България.

Две години подредъ Вие посещавате нашитѣ детски игрища и всѣкога носите нѣщо ново за децата — освенъ обикновенитѣ интереси къмъ детскитѣ игрища на официалнитѣ посещения на много длѣжностни и високопоставени лица. Вие, съ Вашата личностъ и родолюбиви идеи, разтърсвате дълбоко крехкитѣ детски души и дълго следъ туй все това се говори и повтаря отъ децата, а споменътъ остава дълбоко за презъ цѣлъ животъ въ душата.

На 20. юлий 1939 год., 4 ч. следъ обѣдъ игрището е препълнено съ деца, повече отъ обикновено.

Вестта, че Ваше Високопреосвещенство ще посети игрището е привлѣкла много деца.

Настроението е повишено; всички сѣ възбудени и трескави. Игритѣ сѣ въ разгара си: люшътъ се огъва подъ наплива на пѣрзалъщи се, малкитѣ и голѣми люлки сѣ препълнени и ечатъ отъ пѣсни; въ пѣсѣчника се градятъ всевъзможни фурни, футболната и валеболна топки летятъ изъ въздуха.

Времето минава, игритѣ продължаватъ, но всички всѣки моментъ поглеждаатъ надолу изъ пѣтя, за да могатъ първи да известятъ, че многожеланитѣ гости пристигатъ.

Изведнажъ нѣкой извиква: „Идатъ, ето ги“. Сигналъ, и всички се втурватъ къмъ вратата при автомобила, да приветствуватъ своя любимъ владика.

Всѣко дете, следъ поздрава, отиде на мѣстото си въ строя при знамето. Тукъ бѣха изпълнени нѣкои номера общо и по отдѣлно отъ децата.

Ваше Високопреосвещенство говори на децата за значението на детскитѣ игрища и всичко, което се прави за тѣхъ. Разгледа игрището и канцеларията, завърна се отново при строя и изказа впечатленията си общо отъ лѣтното детско игрище „Княгиня Мария Луиза“.

Тукъ Ваше Високопреосвещенство предложи една своя идея на децата — момчетата — за увѣковчаване паметта на падналитѣ на добруджанския фронтъ войници отъ 8 Варненски приморски полкъ.

Ваше Високопреосвещенство изложи предъ децата, че дългъ се налага на всѣки да тачи и уважава паметта на падналитѣ за Отечеството, които сѣ направили най-великата саможертва, слагайки живота си предъ олтаря на Родината за освобождението на брата робъ. Всички тия паднали и тѣхнитѣ дѣла трѣбва да се помнятъ и никога, нито за моментъ да не се забравятъ, за това трѣбва да имъ се изградятъ паметници, които вѣчно да ни напомнятъ за тѣхъ. Но такива паметници е невъзможно да се изградятъ

по отдѣлно за всѣки — такива, каквито сѣ се градили до сега, нѣма нито възможностъ, нито сръдства.

„Нашитѣ паметници не ще бѣдатъ нито отъ камѣкъ, нито отъ жѣлѣзо! А отъ какво?“ — пита Ваше Високопреосвещенство.

Тукъ интересътъ на децата е повишенъ, всички чакатъ да чуятъ отъ какво ще бѣдатъ този новъ видъ паметници, проточили малко напредъ вратове, спотаили дѣхъ.

„Тѣ ще бѣдатъ отъ дърво. Ще се посадятъ дървчета — паметници въ детскитѣ игрища. Всѣко дърво ще бѣде паметникъ за падналъ въ боя; на него ще има окачена табелка съ името, родното мѣсто, кога и къде е загиналъ героя. Всѣко дете ще има свое дърво-паметникъ, за което ще се грижи, ще знае подробно биографията на своя герой. При дърветата-паметници ще се извършватъ церемонии въ опредѣлени дни на годината, подобни вдигане и снемане знамето съ клетва отъ децата, че ще служатъ вѣрно и предано на Родината и че примѣрятъ на падналитѣ въ боя ще имъ бѣде вѣченъ.“

Дълбоки бразди оставиха последнитѣ Ви думи въ паметта на децата: „Мили момчета, бѣдещи герои, наедно съ васъ ще растнатъ и разхубавяватъ и тия дървета-паметници, които ще увѣковчатъ паметта на падналитѣ за Родината и оставятъ за васъ спомена на идушитѣ поколения въ детскитѣ игрища.“

Тая идея днесъ е дѣло. Близкитѣ на покойнитѣ сѣмпи герои, паднали на добруджанския фронтъ, всѣкога да дойдатъ предъ дървото-паметникъ на своя милъ покойникъ и възнесатъ топли молитви за успокоение на душитѣ имъ — тъй както биха посещавали тѣхнитѣ гробове, ако тѣ не бѣха незнани и безкрѣстни.

По случай празника на православната християнска младежъ — 4.XII. м. г. по инициативата на Св. Варненска и Преславска Митрополия бѣха изнесени въ Варна, въ салона на кино „Роялъ“, следнитѣ сказки:

1) На 28.XI. „Ролъта на духовенството въ историята на българския народъ“ отъ свещ. Христо попъ Михаилъ.

2) На 29.XI. „Религиозно-нравственото възпитание на нашата младежъ“ отъ свещ. Миронъ Райчевъ.

3) На 30.XI. „Социални елементи въ Христовата проповѣдь“ отъ свещ. Атанасъ попъ Христовъ.

4) На 1.XII. „Търсачи на щастие“ отъ свещ. Антимъ Еневъ.

5) На 2.XII. „Богъ и творението“ отъ секретаря на Митрополията Иеродяконъ Иларионъ.

Сказкитѣ будѣха голѣмъ интересъ и бѣха много добре посетени отъ учащата се младежъ и отъ гражданството.

Негово Високопреосвещенство епархийскиятъ ни архиепѣръ св. Варненскиятъ и Преславски Митрополитъ г. г. ЙОСИФЪ, който бѣше на лѣчение въ Берлинъ, се завърна въ София на 18. януарий т. г.

попъ, да ядешъ блажно презъ пости, ни на тоя свѣтъ се прощава. ни на она.

Нѣмаше какво да се прави. Слугинята се опита да се противи още малко, но най-сетне се подчини, дигна престилката си и показа се единъ черенъ гевечъ, въ който останки отъ кокали и отъ оризъ свидетелствуваха за извършеното престѣпление.

Гръмъ да бѣше падналъ възъ дѣда Димитра нѣмаше по-силно да го порази. Той отвърна бързо очитѣ си отъ гевеча, потресенъ отъ негодувание, челото му се надипли на бръчки и тежка въздишка подигна гърдитѣ му.

Младитѣ бѣха приблѣднѣли като восъкъ. Слугинята треперѣше, колѣнетѣ ѝ се бѣха прѣсѣкли и гевечътъ се люлѣше въ ржцетѣ ѝ.

Дѣдо Димитъръ поиска нѣщо да каже, но не може. Устата му се бѣха вкоченили. На очитѣ му блѣщу-

каха сълзи. Най-сетне, като че отъ гърдитѣ му падна камѣкъ, който го задушаваше, той подигна главата си, изгледа гнѣвно сина си и снаха си и каза сѣ разтреперанъ гласъ:

— Да дойда на тия години, та да видя да се яде блажно презъ пости! Да нѣмате ни грѣхъ, ни срамъ. Да блажите презъ пости! Протестанти, унияти! И деца иматъ! Какъ не ви би жалъ за децата ви? Неща ви. Да ви не видя вече. Християни, въ черкова ходятъ, кръстатъ се и презъ пости блажно ядатъ. Турци, агаряни, унияти!

Той не може да говори повече, стана бледенъ, разтреперанъ, и като хвърли още веднажъ гнѣвенъ погледъ върху младитѣ отиде бързишкомъ въ стаята си.

Синъ му и снаха му бѣха онѣмѣли.

— Сега ли намѣри да минавашъ? каза синътъ, като се обърна къмъ

слугинята, когато дѣдо Димитъръ хлопна подире си вратата на стаята си.

У слугинята не бѣше останало ни ума, ни дума.

— Що се карашъ на момичето? отвърна булката. Крива ли е тя? Минала на, така ще стане та сега да не знаемъ какво да правимъ? Не ли ти казахъ? Не можешъ ли да не ядешъ? Трети пѣтъ те хваща така. Кой знае сега колко време ще ни се сърди.

— Какво да правя, като ми се яде?

— Иди сега се оправай.

Жената имаше право. Трети пѣтъ сега дѣдо Димитъръ хващаше сина си, че блажи презъ пости. Първи пѣтъ преди нѣколко години той го бѣше хваналъ, че яде риба въ пѣтътъ. Тогава той го бѣше обадилъ на еснафа, който го бѣше наказалъ да даде петъ оки восъкъ и да не отвори дюгена си цѣлъ месецъ. По-

диръ това бѣха му простили. Година и половина по-после дѣдо Димитъръ бѣше го хваналъ въ ново престѣпление още по-тежко. Той бѣше ялъ блажно презъ коледнитѣ пости, заедно съ селския учителъ. Еснафътъ, по искането на дѣда Димитра, бѣше го обадилъ на владиката въ Пловдивъ. Синъ му и учителътъ ходиха въ Пловдивъ, но какво чиниха, какво правиха, върнаха се опростени отъ владиката. Владиката прошка не повлия на дѣда Димитра и той бѣше сърдитъ на синъ си още половинъ година.

Дѣдо Димитъръ си наумѣваше сега всички тия грѣхове на синъ си и разкайваше се, че му е прощавалъ.

(Следва)

Печатница „Просвѣщение“
Телефонъ 21-38.

На 3 февруарий т. г. г. Директорът на народното здраве, заедно с г. инженеръ Печигарговъ, сж посетили селата Троица и Осмаръ, за да прегледат мѣстото, кждето ще бжде построена църковната болница на епархията ни.

На 5 февруарий т. г. Негово Високопреосвещенство Кириархътъ ни е направилъ посещение на г. Директора на народното здраве въ връзка съ одобряване мѣстото за църковната болница въ епархията

На 6 февруарий т. г. Негово Високопреосвещенство Кириархътъ ни е посетилъ г. Министра на благоустройството, въ връзка съ възстановяването на манастира и храма „Св. Великомъченикъ Пантелеймонъ“ въ мѣстността „Патлейна“ край стария Преславъ.

На 9 февруарий т. г. Негово Високопреосвещенство Кириархътъ ни е посетилъ Негово Високопреосвещенство св. Софийскиятъ Митрополитъ г. г. Стефана, съ когото се е сбогувалъ.

На 10 февруарий т. г. Негово Величество Царътъ приелъ на аудиенция Негово Високопреосвещенство Кириарха ни по случай замиванането му за епархията си.

На 11 февруарий т. г. Негово Високопреосвещенство пристигна въ епархията си — гр. Шуменъ, кждето сжщия денъ извърши божествена служба въ тамошната катедрала, следъ което извърши прегледъ на храма по случай предстоящия основенъ ремонтъ на сжщия, както и троноветъ, които предстои да се направятъ.

На 12 февруарий т. г. Негово Високопреосвещенство отслужи божествена служба въ Шуменската църква „Три светители“ по случай храмовия празникъ на сжщата.

На 13 февруарий т. г. Негово Високопреосвещенство изслуша обстойния докладъ на Шуменския архиерейски намѣстникъ за административния, религиозния, просвѣтния и социалния животъ въ околията презъ време отсъствието на Митрополита отъ епархията му. Сжщия денъ Негово Високопреосвещенство посети с. Осмаръ за огледъ на мѣстото за църковната болница.

На 14 февруарий т. г. Негово Високопреосвещенство посети селата Осмаръ и Троица, за да благослови християнитъ по случай лозарския празникъ „Св. Трифонъ“ „заръзанъ“, а следъ обѣдъ посети г. Шуменския областенъ директоръ.

На 15 февруарий т. г. Негово Високопреосвещенство извърши божествена служба въ гр. Преславъ. Сжщия денъ, придруженъ отъ областния директоръ г. Пеневъ, директорътъ на народния музей г. Ив. Велковъ, г. архитектъ Карасимеонъ и г. Йордановъ, посети мѣстността Патлейна за огледъ на старинитъ. Въ 6 часа и половина вечерята Негово Високопреосвещенство изнесе въ читалищния салонъ въ гр. Преславъ сказка за Патлейна.

На 16 февруарий т. г. Негово Високопреосвещенство, придружаванъ отъ Шуменския архиерейски намѣстникъ, пристигна въ престолния си градъ, кждето веднага изслуша доклада на замѣстника си относно извършеното въ епархията презъ отсъствието му.

На 17 февруарий т. г. Кметътъ на гр. Варна, г. инженеръ Янко Мустаковъ посети Негово Високопреосвещенство, съ когото разговаря за построяването на паметника „Св. Царъ Борисъ“ въ Варна и по въпроси отъ стопански характеръ, интересувачи варненското гражданство.

На 18 февруарий т. г. — недѣля — Негово Високопреосвещенство извърши божествена служба въ съслужение на всички духовни епархийски избиратели. Сжщия денъ следъ

ИЗЪ ЧУЖДИЯ ПЕЧАТЪ.

Християнитъ отъ Аржентина (Южна Америка) събрали скъпи украшения и подаръци за ограбенитъ църкви въ националистическа Испания. Не отдавна първиятъ транспортъ съ тия подаръци пристигналъ. Тъ били опаковани въ 37 сандъци, предназначени за 37 църкви. Щѣли да последватъ и други дарения.

Като че ли наново се възвръщатъ времената отъ първитъ вѣкове, когато християнскитъ общини си помагали една на друга; когато вѣрващитъ си давали богатствата за победата на Евангелието надъ езическото, за победа на свѣтлината, мира и братството между народитъ.

* * *

Неотдавна Стокхолмскиятъ университетъ е провъзгласилъ г-ца Д. Карлбергъ за почетна докторка, която тия дни взела докторатъ по физика и математика, макаръ че е била много бедна и съ физически трудъ изъ разни фабрики и заведения изкарвала прехраната си. Тя владѣла 72 езика. Ето какъ трудътъ и постоянството могатъ да правятъ чудеса въ живота на хората.

* * *

Етиопската църква минава презъ голѣми изпитания. Италианското

обѣдъ г. генералъ-лейтенантъ Поповъ направи посещение на Митрополита.

На 19 февруарий т. г. презъ цѣлия денъ Негово Високопреосвещенство приема посетители по разни въпроси. Прие председателя на Добруджанското дружество, г. Маринъ Ташевъ; управителния съветъ на детския приютъ „Митрополитъ Симеонъ“ и настоятелството на епархийската свѣщоливница.

управление въ Абисиния назначило Абуна Авраамъ на мѣстото на Абуна Кирилосъ, който билъ египтянинъ, а новоназначения — абисинецъ. Това е първата крачка за обявяване на независима коптска етиопианска църква. Египтянитъ копти се организирали, правили голѣми манифестации, протестирали и най-после низвергнали Абуна Авраамъ. Отъ тия неразбории, както се подразбира, ще спечели папата, който винаги е съумявалъ да използва вътрешнитъ раздори на християнитъ и да лови риба въ мжтна вода.

Цѣлата католишка пропаганда въ православнитъ страни на това се крепи.

* * *

По цѣлото земно кълбо се говорятъ 3424 езика. Колцина, обаче, говорятъ съ езика на чадата Божи: „Всички сме братя и синове на небесния Отецъ“?

* * *

Години подъ редъ върлуваха въ Мексико комуниститъ безбожници.

Бѣха успѣли да затворятъ много църкви, да осквернятъ молитвени домове и се погаврятъ съ свещени утвари. Народътъ възстаналъ противъ тая вандалщина на фанатизирани и неотговорни младежи и агенти провокатори. И ето, че следъ една доста дълга и опасна борба, църквитъ една по една се отваряли на ново отъ самото население, което порицава нахалнитъ безбожници. Знамето имъ е снето, а на мѣстото му на ново е поставенъ вѣчно сияющиятъ и победоносенъ Христовъ кръстъ. Тая фаза и ние изживѣхме преди години, когато политическитъ борби бѣха люти. Дано не се повторятъ!

Съобщава: протоерей П. Икономовъ

ИЗЪ СОЛОМОНОВИТЪ ПРИТЧИ.

1. Трудолюбиего

Иди при мравката, ленивецо, вижъ нейната работа и бжди мждръ. Тя нѣма нито началникъ, ни настояникъ, ни заповѣдникъ; но приготвя храната си лѣте, събира презъ жетва храната си. До кога, ленивецо, ще спишъ? Кога отъ сънъ ще да станешъ? Малко ще поспишъ, малко ще подрѣмешъ, малко съ сгърнати ржце ще полежишъ. И ще дойде сиромашията ти като пжтникъ и нѣмотията (въ кжщата ти) като разбойникъ. Мързеливецътъ потапя ржка въ блюдото и не иска да я подигне до устата си. Иди, иди при пчелата и се научи какъ е трудолюбива, каква похвална работа върши; неа всички обичатъ и тя е славна, макаръ по сила да е слаба, но по мждростъ е почтена.

2. Жената

Каквато е златна брънка на носа у свиня, сжщото е жена хубава, но безразсждна.

Добродетелната жена е вѣнецъ за мжжа си, а позорната е като гнилежъ въ коститъ му.

Мждрата жена урежда кжщата си, а глупавата я съсипва съ ржцетъ си.

По-добре сухъ залькъ и съ него миръ, нежели кжща пълна съ зкланъ добитъкъ, но въ нея раздоръ. Кжща и имотъ сж наследство отъ родители, а разумна жена — отъ Господа.

По-добре да живѣешъ въ жгъла на покрива, нежели съ свадлива жена въ широка кжща. По-добре въ пуста земя, нежели съ свадлива и сърдита жена.

3. Виното

Виното е присмѣхулко, сикерътъ (видъ ракия) — размирникъ и всѣки, който се увлича отъ тѣхъ е неразумникъ.

Който обича веселби, ще осиромаше и който обича вино и мазно, нѣма да забогатѣе.

У кого — ахъ? У кого — охъ? У кого — караница? У кого — зачервени очи?

У ония, които засядатъ около виното, които ходятъ да издирватъ подправено съ аромати вино. Не гледай, какъ се червенѣе, какъ пуца искри въ чашата, какъ се гладко лѣе.

Отпосле ще те ухапе змия и ти ще бждешъ като заспалъ всрѣдъ море и като задрѣмалъ врѣхъ мачта.

И ще кажешъ: „Биха ме, не ме болѣ; тласкаха ме, не усещахъ. Кога се пробудя ще търся сжщото“.

4. Загадкитъ

Три нѣща сж непостижими за мене, дори и четири, които не разбирамъ: пжтъ на орелъ по небето, пжтъ на змия по скала, пжтъ на корабъ посрѣдъ море и пжтъ на мжжъ къмъ девица.

Такъвъ е пжтътъ на жената прелюбодейка: яла и обърсала устата си и казала: „Нищо лошо не съмъ сторила“.

Отъ три нѣща се тресе земята, дори отъ четири, които не може да носи: отъ робъ, кога стане царъ, отъ глупецъ, кога досита яде хлѣбъ, отъ позорна жена, кога се омжи и отъ слугиня, кога заеме мѣстото на господарката си.

Ето четири малки на земята, но тѣ сж по-мждри отъ мждритъ: мравкитъ, народъ несиленъ, но лѣте си приготвя храната; хирогрилитъ — народъ слабъ, но правятъ кжщитъ си на скалитъ; скакалицитъ, царъ нѣматъ, но излизатъ всички стройно; паякътъ съ щипалки се залавя, но се намира въ царскитъ палати.

Ето три, които стройни върватъ, дори и четири, които стройно излизатъ: лъвъ, най-силенъ между звѣроветъ, не ще се отбие предъ никого; конътъ и козелътъ (водачъ на стадото) и царътъ между своя народъ.

Ако въ самозабрава си направилъ глупостъ и си намислилъ зло, тури ржка на устата си, защото, както кога се бие млѣко, добива се масло, като се удари носътъ потича кръвъ, тѣй и кога се възбужда гнѣвъ, произлиза свада.

Църковно настоятелство с. Изгрѣвъ, Варненско.

Обявление № 28.

На 19 мартъ 1940 год. въ 4 часа сл. обѣдъ въ помѣщението на читалището въ с. Изгрѣвъ, Варненско, ще се произведе търгъ за отдаване подъ наемъ на 3 кжса църковни ниви, находящи се въ с. Изгрѣвъ, общо 17 декара.

Поемнитъ условия могатъ да се видятъ всѣки присжтственъ денъ въ канцеларията на настоятелството.

Закона за Б. О. П. задължителенъ.
с. Изгрѣвъ, 26.II. 1940 год.

Отъ настоятелството.

Църковно настоятелство с. Левски, Варненско.

Обявление № 29.

На 22 мартъ 1940 год., въ 4 часа следъ обѣдъ въ помѣщението на читалището въ с. Левски, Варненско, ще се произведе търгъ за отдаване подъ наемъ на 4 кжса църковни ниви, находящи се въ землището на с. Левски, общо 23 декара.

Поемнитъ условия могатъ да се видятъ всѣки присжтственъ денъ въ канцеларията при енорийския свещеникъ.

Закона за Б. О. П. задължителенъ.
с. Левски, 26.II. 1940 год.

Отъ настоятелството.

Църковно настоятелство въ с. Драндаръ, Варненско.

Обявление № 20.

Обявява се на интересующитъ се, че на 16 денъ отъ публикуването на настоящето въ Епархийския вестникъ „Християнска защита“ отъ 2—6 часа следъ обѣдъ, въ канцеларията на кметския намѣстникъ въ с. Драндаръ, Варненско, ще се произведе публиченъ търгъ съ явна конкуренция, за отдаване подъ наемъ църковния парцелъ нива отъ 25 декара, раздѣленъ на 5—6 парцела въ мѣстността „Новитъ гробища“, Драндарско землище, за срокъ две сѣдбени години — до 31 октомврий 1941 година. Съ първоначална цена 40 лева годишно.

Тържнитъ книжа сж на разположение въ канцеларията при Енор. свещеникъ въ с. Николаевка.

Залогъ за правоучастие въ търга 10% отъ общата първоначална оценка, смѣтната за двѣтъ години.

Законътъ за Б. О. П. и правилникътъ за прилагането му сж задължителни.

с. Драндаръ, 24.II. 1940 год.

Отъ настоятелството.